

End Trost tav, blussende rød, og faldt i dybe Tanter. Hans Blik faldt paa Prins Ottos gyldne Sværd, der nu stod ørtesløst i Kamintrogen, medens den fangne Kongesøn syntes glemt af hele Danmark.

„Kære, brave Folkbrødre!“ — sagde Ebbesen og rejste sig, idet han ventlig lagde sin Haand paa den lidenslidelige Ridders Stulder.

„Vi ved det alle, kære Folkbrødre!“ — hvilede den betagende Husfrue og rakte ham med Bevilssige Haanden.

Derpaa forlod Ebbesens Husfru Fruerustuen, for at berede alt til den festlige Aften. Børnene fulgte hende i nysgerrig Forventning om de smaa Juleaften's Glæder.

Derpaa gik Ebbesen, rolig og mild, med Armene paa begge de fære, unge Venners Stulbre, ind i Højeløstsalen, der paa Fru Juttas Foranstaltning allerede glimrede af Lys.

„Se, se!“ — raabte den ældste Dreng og greb et forgyldt Barnefødder — „dermed skal jeg ride til Randers og flaa den kullede Grebe!“

„Gør du det, min søn?“ — spurgte Ebbesen og klappede Drengene paa de runde Kinder.

Den Stolthed og Glæde, der tindrede i Fiderens Blik, forsvandt dog pludselig, da den ældste Dreng nu slap Sværdet og greb en lille Nøse fra Bordet.

„Leg en anden Leg, Børn!“ — sagde Ebbesen med dñk Røst og blegne. Det var forbi med hans Munterhed og Glæde.

Dog snart vidste den besindige Husmoder at udlette hinf ubehagelige Indtryk af Børnens Leg og Snaal, og nu fortjente Sturens Horn fra Portlaarnt, at der var fremmede, som ønskede at indløbes.

„Guds Fred og en lykkelig Jul ogsaa paa Brattingsborg, Ridder Niels!“ — lod Mester Jakobs stærke Stemme i Døren.

„Det siger jeg med!“ — svarede Bispen. — „Det kan være godt nok at have Kongen og denne Verdens Herre til Venner; men det er dog trygget at holde sig til vor Herre og Hellig Knud og sin egen Samvittighed, naar den buer noget.“

„Tag Sæde, fromme Herre!“ og lys Besigtigelse over vor tarvelige Nødder!“ — sagde Ebbesen, helt vel til Mode, og førte Bispen til Højeløstsalen ved Bordenden.

„Stulde I tro det, Herre Bisp!“ her er endnu Hedninger i Landet!“ — tog Ebbesen atter Ordet, efter at hans dygtige Gæst havde fortæret et halvt Fad Grød og nu greb det store Sølv-Uttrus, der stod for ham.

„De er skundom de allerkræftigste, Ja'er!“ — svarede Bispen og knyttede sin stærke Haand. — „En rei forskallet Hedning lader sig aldrig omvende uden af en ærlig Guds Mand, der er hans Obermand baade i legemlig og aandelig Dygtighed; hvor Ordet skal have Asem, maa Haanden være redebon til dets Bistand.“

„Det maa I forstaa, Herre Bisp!“ — sagde Ebbesen med et trohjertet Smil. — „Paa min forte Svend tror jeg selv ingen læmpeligere Omvendelse vil frugte.“

„Bispen Svend har ogsaa en Gang staaet i Glorie for mine Øjne!“ — svarede Ebbesen med dæmpet Røst — „han forsonede min Jd og truede mig med den hellige Bandstraale; men han stod ren som en Helgen for min Sjæl, hvorved jeg ikke kunde sige hans fromme Besj.“

„Jeg vil ikke tro, I farer med Usandhed, Ridder Niels!“ men jeg vilde ønske det, hvis det ikke var Snd!“ — sagde Mester Jakob og var bleven blussende rød.

„Guds Død! I gør ham uret!“ — raabte stærke Me-

ster Jakob og slog i Bordet, saa Rander og Bagerer dansede. „Hvad Bispen Svend tænker er rent, hvad han siger er sandt, og hvad han handler er ret — det er jeg saa vis paa som de hellige Tros-Artikler, og forlanger I eller nogen ulydligere Bevis derfor, er jeg Mand for at føre Beviset til Fods eller til Hest, med Lanse og Sværd eller Stridsfolke — det er mig alt sammen et; men hvad jeg tror saa vist, at jeg tør dø derpaa, giber jeg aldrig spildt et Ord paa.“

„Tilgiv mig, min fromme, ærlige Gæst! hvis jeg har fortjæret eder!“ — svarede Ebbesen mild og rolig. — „Jeg vil for tro jer paa jert djerne Ord, end forde det ulydligere Bevis, I tilhyder mig, hvorvel det er saa smdygt, som nogen Lægmand og Ridder kan forlange.“

„Mer forlanger jeg ikke, Ja'er!“ — svarede Mester Jakob trohjertet og rystede hans Haand — „saa bliver min gode Ven Svend dog altid en ærlig Guds Mand, det var jo eders Mening — „god erat demonstrandum!“

„Alti muligt, Ja'er! men det er lidt meget, og langsomt gaar det. „Nervus rerum!“ det forbrømt Mammon faanes først og fremmest. Medens der underhandles med Panteherrerne, maa der efterhaanden dannes en Hær, for at gibe Sladderens Bægt; det er i sin Orden.“

„Men, som jeg hører, vil man nu atter forsvare Landet med fremmede Sølvtægte, i Siebet for at værne Landets egne tro Søner og stole paa dem — talder I det klogt og prisefligt!“

„Hvad jeg ikke ved eller tør dømmen om, min unge Herre!“ — svarede Mester Jakob med fortjæret Blik — „det stulde I ikke tage jer paa at male saa rødt om! Hjerterne er i Guds Haand; han kan gøre dem haarde som Sten og bløde som Voks, alt som han vil, og som det er Jolt og Rige gavnligt.“

„Det var en ærlig Sag og intet Oprør, Herre Bisp!“ — svarede Svend Trøst frimodig. — „Ved Thinget var jo alle Stemmer fvi; den, der blev overstemt og ved tabs fra Hylningen, uden at røre en Haand mod den nye Landsherre, kunde gerne se ham stift i Øinene og forde Retfærdighed af ham, uden at frugte for at lendes.“

„Saa lad mig takke eder paa Jollets og Landets Vegne, Hr. Folkbrødre!“ — sagde Mester Jakob med et trohjertet Nit og rakte den tabte Ridder Haand over Bordet. — „den Hofgunst, I maatte har forspildt, hører til de undværlige Gøder og fast til Overdaads-Været her paa Brattingsborg.“

„Saa lad mig takke eder paa Jollets og Landets Vegne, Hr. Folkbrødre!“ — sagde Mester Jakob med et trohjertet Nit og rakte den tabte Ridder Haand over Bordet.

„Dertil siger jeg og min Husfru eder hjertelig Tak, fromme Herre!“ — sagde Ebbesen glad og tryktede hans Haand. — „Siden I traadte over min Tærstel, syntes mig Juleglæden først er kommen helt herind.“

Den omhyggelige Husmoder havde faldt Julebagerne med Vin; hun henvendte sig ventlig til Bispen og gav Samtalen en mild og rolig Vending. Den taltes nu ikke mer om de alvorlige Statsager, og snart syntes man paa Brattingsborg at fejre denne Juleaften i den tryggefred og uden mindste Bekymring for Fremtiden, medens Sværdet dog hang truede, som i et Haar, over Borgherrens og hans Venners Hoveder.

„Ved disse Ord for Ridder Folkbrødre og med blussende Kinder og svingende sit Væger; han tømt det til Bunden og satte sig atter tavs med gløbende Blik paa sin Plads.“

„Saa mange du vil!“ — svarede Ebbesen — „far med Gud og tag med hvem du vil! men hvad du har for, lad det ikke tørke for meget Blod — og endnu mindre Sjælelad og Hæ!“

„Over jeg noget Liv, bliver det vel mit eget — det er en ærlig Sag, mener jeg.“ Med disse Ord var Svend Trøst ude af Døren, og man saa ikke mer til ham den hele Aften, undtagen i Stegerstet, hvor han med den forte Svend, til Vigernes Forundring, gav sig af med Kogelunken. De lavede en Styrtedrit til en sng, fed bet. Den forte Svend mumlede hemmelighedsfuldt, medens han faldte en lille Flaaske med Saften af togte Urter; men i det samme hørte man Bispens stærke Stemme i Borgestuen, og Svend Trøst sprang ud i Stalden for at sadle sin Hest.

Da det ved Sengetid var stille paa Brattingsborg, red Svend Trøst med den forte Svend og ti Ryttere uden at Larm og Opfigt ud af Borgporten. De drog Vester paa gennem Klejtrup til Sundstrup, hvor de ved Midnat lod sig sætte over en Arm af Limfjorden. De red videre. Den forte Svend var med Sæddane, tavs og tær. Svend Trøst havde talt nogle Gange til ham næsten uden at saa Svar. Endelig blev han ved deraf og spurgte bestigt: „Hvad gaar der af dig, Bolle! har du glemt Mund og Mæle paa Brattingsborg? eller spitter du ikke om at hjælpe mig til min Lykke — nu, jeg mest trænger til dig?“

„Al, kære, unge Herre!“ — sagde Bolle med et halv arrigt, halv modfaldent Hjerterus — „var I bleven rhytet og omvendt, som jeg efter Juleandens af stærke Mester Jakob, havde I vel ogsaa tabt Mund og Mæle for en Stund. Det er en Bisp, der forstaaer at tale Jolt til. Der maa jeg lade ham. Der var baade Næb og Klør i hans Ord; han rystede mig saaledes med Ord og Røder, at jeg aldrig glemmer det i mine livsbedste Dage.“

„Er du bleven omvendt, er det næppe til det bedre: stor Fromhed mærker jeg just ikke af dig endnu; men jeg vilde ønske, du havde Ret!“ Stulde nogen rhyte Hebenkabet og Gønduls Vænder ud af dig, maatte det være stærke Mester Jakob.“

Alle Tilbageværende af „Danferen“ med Fortællingen „Prins Otto af Danmark“ vil ikke kunne faas: Enkelte haues. Bogen faas, naar færdig, i Omflag 80 Cts., indbunden \$1.20. Bestillinger modtages.

B. S. Ingemann: Valdemar Sejer.

3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Bl'a'r, Nebr.